

Negyedik Fejezet

Elfeledett Sith Nagyúr sírhelye, Korriban, Esstran szektor

Bhor már tízperce ment a barlangban. Nyirkos, sötét üregben ment előre, az előtte lévő sötétségből halk, félelmetes moraj hallatszódot. Egyrészt a hűvös miatt, egyrészt a félelemtől az ifjú háta és keze lúdbőrözött, és emellett még kifejezetten kényelmetlenül érezte magát. Viszont kényszerből, és persze kíváncsiságból haladt előre a névtelen Sith Nagyúr szarkofágja felé.

És egyelőre nem úgy látszódot, hogy közelítene felé.

Főleg úgy, hogy nemsokára egy elágazáshoz ért. Mind a két út esetében alacsonyabb volt a plafon, hogy az üregek fölé írhasanak – igaz, olyan ismeretlen írásjelekkel, amelyeket Bhor képtelen volt kiolvasni.

- *Neked kell választani* - suttogta hirtelen valaki. Bhor megrémült, és kapkodni kezdte a fejét a hang forrása után. – *Nyugodj meg, én vagyok, az Cronus.*

- *Hogy...*

- *Mentális kapcsolatot létesítettem veled. Csakis azért, hogy ne legyen semmi galiba. Viszont nem fogok sokat segíteni, csakis elmagyarázni, mit hogyan. A döntéseket neked kel meghozni, a harcokat neked kell megvívni. Értetted?*

- *Igen, Mester* – mondta engedelmesen Bhor. Kicsit örült is, hogy szemmel tartják, nem marad egyedül. A tényen azonban, hogy egyedül kell boldogulnia, ez mit sem változtatott.

- *Nos, rendben* – mondta Cronus a mentális síkon. – *Tehát, hallgass az Erőre. Terjeszd ki a tudatod. Az Erő ott van mindenütt, így a környezetben is. Csendesítsd el elmédet, és meghallod a helyes utat.*

Bhor nem válaszolt, inkább csinálta. Valósággal itta a Sith szavait. Bár még soha életében nem használta tudatosan az Erőt, szilárdan hitte, hogy sikerülni fog. *Sikerülnie kell*, biztatta magát. Elcsendesítette – az egyébként nagyon heves és zavaros – gondolatait, és koncentrálni kezdett a kőre. Nem nagyon tudta, pontosan mit is kéne tennie, ösztönből cselekedett. Hirtelen képek sokasága özönlött a fejébe, történetyszerűségek, az írás története. Sítheket látott, kijönni-bejönni, mind a kettő bejáraton. Szavak, hangok kakofóniája zengett koponyájában, de ezek túl kuszák voltak ahhoz, hogy megfelejse az értelmüket. A „látomás” néhány másodperc múlva eltűnt, és a fiú újra visszacsöppent a csendbe.

- *Mi volt ez?* – kérdezte elcsukló hangon.

- *Olyan dolog, ami csak keveseknek sikerül rendszeren elsőre* – magyarázta Cronus. – *Neked ez nem sikerült, de nem is sejtettem, hogy mennyi fog. Megpróbáltad megfejteni a kő múltját. Kicsit bonyolultnak hangzik, de így van. Kicsit túlléptél a feladaton, de nem baj. Remélem, azért következtetésekre jutottál.*

- *Valóban* – mondta halkán Bhor. – *Szerintem nincs semmi csapda. Ugyanúgy járható mind a kettő.*

- *Igen.*

Kicsit megszidta magát, hisz ez a megállapítás ennyi időt vett igénybe, de nem adta fel. Kiválasztotta a jobb oldali járatot, és belevágott a sötétségbe. Rágódott egy picit az előbb történeteken, de valójában még nem tudta megfejteni, mi is volt az valójában. Talán tényleg kicsit túllőtt a célon, de csakis azért, mert tapasztalatlan volt.

Viszont arra is rájött, hogy hatalmas erő van a kezében, és el is borzadt egy kicsit, mert használni még nem tudta, és könnyen elszabadulhat, és az neki csak rosszat jelenthet...

Azt is remélte, hogy Cronus nem hallja gondolatait.

- *Mester, hallod, amit gondolok?* – kérdezte hangosan, belerondítva a tökéletes csendbe.

- *Igen* – mondta Cronus. – *Valójában jogos a félelmed, de nem lesz baj, érzésem szerint. Az előbb tényleg nagy*

dolgot próbáltál meg, de még hatalmasabb erő kell ahhoz, hogy tökéletesen sikerüljön. Kordában tartani pedig simán sikerülni fog. Említetted, hogy a kompon, ahonnan elfogtunk, tönkretettél egy droidot, pusztán a dühöd segítségével. Ha kijön belőled, akkor nem fog elpusztítani, csupán azt, akin kitöltöd azt, Ezek hatalmas mentális és fizikai kísérletek, amelyek nagy mennyiségben tömegeket is képesek ölni. Mivel te még jóval a tanuló fázisban vagy, ezek nem veszélyesek annyira, de ha okosan használod, képes vagy ölni vele.

- Ölni? – kérdezte Bhor.

- *Mit hittél?* – kérdezte hitetlenkedve Cronus. – *Miután kioltod egy élőlény életét, legyen az a legkisebb rágcsáló is, gyarapítod dühödöt és félelmedet. Ezáltal jobban megérted az Erőt, táplálsz az Erőt. Így fejlődés, míg végül hatalmas energiáknak fogsz parancsolni.*

Túl jámbor vagy!, mondta egy ismeretlen hang, ami a sajátja volt, de inkább a rosszabbik énje. *Legyél erősebb!*

Mindkettejüknek igaza volt. El kell szakadnia régi énjétől. Meg kell húznia a vonalat.

- Érttem – nyugtázta. Ment tovább a járaton, ami hirtelen lejténi kezdett, körülbelül tizenöt fokban. Lent, mélyebben fény látszódott, és surrogás, mintha vízesés lenne ott. Bhor megszaporozta a lépteit, mert hirtelen felszökött a kíváncsisága. Hamar el is ért az említett helyhez. Kicsit szélesebb volt a barlang, mint eddig, a két falból vízszöglet tört a föld felé. Kis tavacska gyűlt lent, amin kőjárda vezetett át.

Valószínűleg azért csinálták ezt a kamrát, hogy átvágják az itt folyó karsztvizet, gyanította Bhor az első látásra. Ezt abból is meg tudta állapítani, mert a feje fölött a plafon egyenetlen volt, látszott, hogy nem törődtek a díszítéssel, csakis azért nagyobbították meg, hogy tovább tudjanak haladni, a föld mélye felé. A „kamra” másik végén egy ajtó kapott helyet, ami az évek megpróbáltatásai során megroppant, és egy jókora lyuk tátongott benne. Simán átfért rajta egy ember. *Nem én vagyok az egyetlen, aki itt járt,* döbrent rá Bhor.

- *Lehet, hogy mások is megpróbáltak bejutni ide. Hívők, más Tanítványok, akárki. Reméljük, nem fosztották ki a szarkofágot.*

Az ifjú nem csodálta meg a kamrát, inkább továbbment. Nagy nehezen áttuszakolta magát az ajtón. A járat tovább lejtett, a falak tele voltak különös hálókkaival, sőt, Bhor legnagyobb meglepetésére – és ijedtségére – még csontvázak is feküdtek a földön. Üreges szemekkel felfelé néztek, semmitmondóan, szájuk pedig furcsa fintorba húzódott. Olyan volt, mintha mosolyogva haltak volna meg, vagy éppen azt találnák mulatságosnak, aki itt jár.

- *Félsz* – szólalt meg a Mestere hangja. – *Használd fel. Gyűjtsd össze! Egyébként is, azok ott csak halottak, egy elfeledett kor emberei, névtelen hősök. Nevüket valaha talán zengték az emberek, de ugyanúgy az enyészeté váltak, mint minden ember.*

Bár tényleg semmi félnivalója nem volt, Bhor gyomrába mégis jéghideg kéz markolt. Leginkább attól félt, hogy ő is ugyanarra a sorsa jut, mint azok a csontvázak, ott mellette. Már csak a kósza gondolattól is elhűlt. Nem, ő nem lesz egy névtelen hős, egy névtelen Sith Nagyúr sírjában!

Nagy nehezen, de erőt vett magán, bár a félelme még így is megmaradt, a szíve a torkában dobogott. És akkor nem is gondolt az itt lévő bestiákra, amik képesek voltak öt pár pillanat alatt az enyészeté tenni, szétszabdalni őt.

Nem, ne gondold ilyenekre!, gondolta. Olyan furcsa volt az egész. Pár napja még ugyanezeket gondolta, akkor viszont teljesen más volt a helyzet, nem függött a helyzettől a biológiai élete, csakis az *élete*, a körülmények. Milyen érdekes volt arra gondolnia, hogy mik is voltak akkor még a tervei. Furcsa volt elgondolkozni azon, milyen gyorsan is szövi a Sors életének fonalát. Nemrég még köztársasági katona akart lenni, ám pont az ellenkező oldalra került.

Nagyon remélte, hogy jól döntött.

Körülbelül tízpercig menetelt a néma járaton, és már kezdett ideges lenni. Mennyit kell még mennie? Mikor jut el oda, ahol a Sithek ősi ereklyéi várják. Mikor?! Kezdte már úgy érezni, hogy hiába jött ide, Cronus csak a türelmét akarja

próbára tenni.

- *Biztos, hogy itt lesz* – mondta Mestere hangja. – *Olyan nincs, hogy üres. Higgy benne! És higgy abban is, hogy megúszod.*

- Hiszek én, már mióta betettem a lábamat ebbe a... lyukba! – fakadt ki Bhor. Tényleg elvesztette a türelmét, már majdnem falat verte idegességében. Dühre egyre jobban szökött fel az agyában, már szinte forrott benne. Mintegy válaszként, az alagút végéből bömbölés hallatszódott, majd lépések.

- Mi ez? – suttogta a fiú. Hirtelen visszanyerte az eszét.

- *Állat. Egy tuk'ata. Bíj el, vagy menekülj, vagy öld meg! Te döntesz!*

Bhor megtorpant. Elbújni nem fog tudni. Menekülni igen, bár akkor az eddigi útja kárba vész. Ölni pedig... Nem tudott volna csak úgy. *Vagy nem merek?* Mindegy volt. Gyorsan kellett gondolkodnia. Talán, ha nem veszi észre, mikor erre jön...

Lekuporodott a földre, és ellazította a testét. Egyből érezte, hogy a szíve lassabban dobog, Légzése pedig nem volt heves, hanem kifejezetten nyugodt. Egy kevés intelligenciával rendelkező lény akár azt is hihette, hogy halott...

Becsukta a szemét, és még jobban megnyugodott. Elég nehéz volt halottnak tettetnie magát, mert minduntalan az a késztetés jött rá, hogy izgalomban megránduljon a lába, vagy a keze.

Csak nyugi, csak nyugi, csak nyugi, kiáltotta a saját hangja a koponyájában. A tuk'ata – vagy akárhogy hívták is az ocsmány lényt – látóhatáron belülre ért, bár Bhor nem láthatta, hisz csukva volt a szeme. Még így, láthatatlanul is fenyegetőnek tűnt, miután felmorrant. Nem tudta, hogy Cronus figyel-e, de ha igen, akkor ő is legalább annyira izgulhatott, mint a fiú.

A vadállat közelebb ért, már érezni is lehetett az áporodott bűzét. Egyre melegebb lett a levegő Bhor és a tuk'ata közt. A fiú fenntartotta a látszatot - legalábbis megpróbálta -, de az állat még közelebb jött. Megszagoltak őt. Nedvességet is érzett, valószínűleg meg is nyalta. Itt az ifjú kicsit megijedt, de nem mert megmozdulni sem. A tuk'ata újból felmordult, de a testének melege hirtelen távolodni kezdett. Bhor még mindig nem mert még megmoccanni sem. Nem akarta elárulni magát.

- *Elment* – hasított a tudatába Cronus hangja néhány perc után. – *Okos volt, valóban okos, de szerencséd volt, hogy ez a dög nem volt éhes. Valószínűleg nem lesz több ilyen alkalom. És most menj tovább, de nagyon gyorsan, még mielőtt visszajön.*

Bhornak nem kellett kétszer mondani, azonnal felpattant, és most már futva ment tovább. Bár tudta, hogy félelmével és dühével csak gyarapodik az ereje, de már kényelmetlenné kezdett válni az egész – így pedig bizonytalanabb lesz. Akárhogy is, sietnie kellett. Valószínűleg Mestere is ugyanerre gondolt, mert mintha érezte volna a siettetést, mélyen, a gondolataiban.

Nem is tétlenkedett.

Futott, ahogy bírt, és mintha világosodni is kezdett volna. Lába csak úgy verte fel az évszázadok alatt felgyülemlt port, a kövek pedig némán figyelték menetelését. Hamarosan már lihegett is, elfáradt, de egyre jobban fellelkesítette, hogy közeledett a Siht Nagyúr szarkofágjához. A falakon világító kristályok ragyogtak, kék, mégis halott fénnel töltötték be a folyosót.

Tíz méterre pedig egy bejárat tátongott, ahonnan a sötétbe szokott szemnek vakító fény áradt kifelé.

- *Ez lesz az* – mondta a Mestere, bár feleslegesen, hisz ezt maga Bhor is sejtette. – *Légy óvatos... Mást is érzek ott bent.*

Akármi is az, nem állhat utamba, gondolta fellelkesedve az ifjú. Gyorsan el is ért a bejáratához, és várt, míg szeme megszokja a fényt...

Szeme elé egy hatalmas csarnok tárult. Körbe-körbe vízesések hullottak alá, tavakba gyűlve, a térség közepén pedig hatalmas bolygófény világított. *Vajon mennyi ideje világíthat itt?*, gondolt bele Bhor. A terem közepén egy hatalmas síremlék kapott helyet, míg a vízesések mögött újabb kisebb termek nyíltak, újabb sírokkal.

Mindamellet, hogy gyönyörű volt, még hátborzongató is. A falakra ősi jelképek, írásjelek ltek vésve, míg több helyen poros csontvázak feküdtek, némelyikük már a földbe is besüppedt. Bhor nyakán a szőr is felállt.

- *Gyerünk, ne késlekedj* - mondta a fejében Mestere. - *A legtöbb szarkofágot bonyolult Sith Mágiákkal védenek, de érzem, hogy ebben nincs semmi. Egyszerűen törd fel.*

- Mivel? - ordította Bhor, pedig nem kellett volna ilyen hangosan.

- *Úgy látom, a halottaknál volt fegyver. Kicsorbulhattak, de arra még használhatók, hogy kifeszítsd velük a sírköveket.*

Az ifjú Tanítvány cselekedett is. Kutatni kezdett egy fegyver után - nem volt nehéz, hisz a bolygófény rengeteg fényt adott -, és talált is egy kevésbé elhasznátnak tűnő vibropengét az egyik csontváz kezében. Amikor kivette a néma csontkupac kezéből a kardot, az mintha rosszallóan nézett rá - jöllehet ezt csak Bhor képzelte be magának.

Visszatért a gazdagon díszített szarkofághoz, és a fedél illesztésénél beleszúrta a frissen zsákmányolt vibropengéjét. A kő bár nehznak tűnt, látszott, hogy töredezett, és hogy már mások is megpróbálták ugyanezt korábban - kevés sikerrel. Bhor viszont hitt abban, hogy sikerül.

Bár a sírfedél tényleg erős anyagból készülhetett, az évszázadok során a nedvességtől és feszegetéstől jócskán meggyengült. A Tanítvány tíz perc próbálkozás után egy jókora darabot kifeszített a helyéről, ahol azonban törésvonalak keletkeztek, és nagy csattanás kíséretében levált a többi részről.

- Nagyszerű - törölte meg a homlokát Bhor. Jobban szemügyre vette, és megállapította magában, hogy innen már kézzel is kifeszítheti.

- *Nem tetszik ez nekem* - szólt figyelmeztetően Cronus. - *Ez lehetetlen, hogy ennyire egyszerű lenne...*

- Túl sokat aggódsz - nyugtatta a Tanítvány. Az utóbbi tíz-tizenöt percben ő maga egy kicsit felszabadult, és félelmét izgatottság váltotta fel, mit talál majd a Névtelen Sith Nagyú szarkofágjában.

Bele is kezdett. Ujjait a sírkő alá helyezte, és nagy erővel megemelte. Újabb darab szakadt le róla. Azt egyszerűen arrébdobta, majd addig feszítette, míg az egész fedél le nem vált.

Mikor belenézett, egy sötét leplet talált, amit izgatottan félredobott. Aztán olyat látott, amit álmában sem hitt volna.

A mély üregben két fénykard feküdt, érintetlenül.

- Úúúú - fütyentett Bhor.

Egy viszont furcsa volt neki.

A szarkofág nem rejtett sem mást.

- Ki vagy? - mondta nyugodtan egy hang, és nem Cronus hangja. Bhor magabiztossága hirtelen elillant, és rémülten pillantott fel. Az egyik fénykard már ekkor a kezében volt, épp azt vizsgálta.

A szemben lévő vízesés előtt, ahol másodpercekkel azelőtt nem állt senkifia, most egy aszott, falfehér, töpörödött ember állt. Arcát tetoválások díszítették egykoron, most viszont sebeknek tűntek rajta, melyeken a vér megszáradt és elfertőződött. A haja tejfelszínűen omlott a háta mögé, majdnem súrolta a földet. Noha veszélyesnek tűnt, közeledésében nem volt semmiféle fenyegető, mert ábrázatán mosolyszerűség ült - groteszká téve az így sem bizalomgerjesztő arcát.

- Ki maga? - kiáltotta Bhor is magabiztosságot színélve.

- Nem akarlak bántani - mondta már-már udvariasan az idegen. - Mi járatban erre? - kérdezte, majd kezet nyújtott.

A Tanítvány ekkor vette észre, hogy kezében van az egyik fénykard, gyorsan forgatta, hogy megtalálja a bekapcsológombot. Mikor megtalálta, maga elé nyújtotta, és bekapcsolta - a puritán markolatból vérvörös, egy méter

hosszú penge siklott ki. Bhor arca vörös fényben úszott.

- Honnan tudhatnám, hogy a barátom vagy? - kiáltotta oda az öregembernek.

- Hé, hé! Erre semmi szükség. Barát vagyok - mondta nyugtatón, és még mindig közelített. Már-már jámbornak is tűnt közelebről.

Lehet, hogy igazat beszél, mondta a lelkiismerete. Nemrég, még Cronus ajánlotta így fel magát, de akkor...
Mindegy.

- Üdvözlét - nyújtotta a kezét Bhor is, a feszültség pedig egyre jobban kezdett elpárologni belőle.

- *Ne!* - kiáltotta Cronus hangja, és egy pillanattal később -pont egy pillanattal később ahhoz képest, amikor kellett volna -, vészjelzők sikítottak fel a fiúban is. Már nem volt ideje elhúzni a kezét, és érintkeztek...

... és ekkor a férfi arcvonásai egy szempillantásra megváltoztak, dühtől és tébolytól lett ráncosabb és félelmetesebb az ábrázata. Bhor félelmében és meglepettségében elejtette a fénykardot, ami deaktiválódva koppant a padlón. Még fel sem ocsúdott, mikor a padló felugrott, és arcon csapta - az idegen leterítette, és ráugrott. Aztán, mikor a földön viaskodtak, a tébolyult öregember - ha öreg volt egyáltalán - harapni készült. Egyenesen Bhor Stansson szívét.

A Tanítvány kétségbeesésében ordított, rúgkapált, és mindent csinált, csak hogy a metszően éles fogak ne ériék el a szívét. *Érd el a fénykardot!*, kiáltotta egy ősi ösztön benne, és igaza is volt. Azzal a fegyverrel ha nem is öli meg, akkor is csúnya sebet ejtethet rajta, tehát könnyen ártalmatlaníthatja az őt megtámadó személyt.

Előbb azonban el kellett érni, hogy az idegen ne harapja ki a szívét. Kétségbeesetten, teljes erejéből orrbacsapta az ellenfelét, amitől az egy pillanatra megtántorodott, és meg is szédülhetett.

Engedd szabadjára a haragod!

Aztán, mint azt néhány nappal ezelőtt már megtette, engedett a félelme és dühe szorításának, és szabadjára engedte. A löket nem volt olyan hatalmas, de zárt térben bőven hatásos. Bhor hatalmas harci ordítással kísérte a lökést, amitől a férfi jó három métert röpt, neki az egyik válaszfalnak.

A Tanítvány nem sokat késlekedett, amilyen gyorsan csak tudott, felpattant, és felkapta a fénykardot, majd aktiválta. A mozdulatsor lassú lehetett, mert az idegen már újra támadóan futott feléje, mint egy megvadult oroszlán.

A Tanítványnak nem volt ideje gondolkodni, olyan gyorsan odaért az ellenfél, csupán azt észlelte, mikor a férfi ugrásra készült - ez a pillanat viszont mintha lelassult volna. Látni vélte ellenfél vad, torz képét, a vörössárgán csillogó szemeket, és lobogó, ősz haját. Bhor ekkor már nem tudott mit tenni, maga elé emelte a pengét, egy szúrómozdulattal...

... ami egyenesen felnyársalta az idegent. Annak tüdejéből egy pillanat alatt kiszakadt a levegő, és ernyedten hullott a Tanítvány ölébe. Az ifjú gorombán ellökte, az ellenfél hanyatt vágódott.

Kikapcsolta az energiapengét, és szánalommal nézett le a legyőzöttre. Szinte érezte a koponyájában a dühét, mint egy vörös gócot. Perzselte a koponyáját.

- *Szép volt* - szólt a Mestere hangja. Bhor ugyan nem látta, de biztos volt benne, hogy Cronus mosolyog. - *Öld meg!*

Bhor közelebb lépett a félholthoz, aki még lélegzett, és köhögött mellé. Minden levegővétele szúrós volt, és vért köhögött fel a tüdejéből.

- *Mondd, ki vagy!* - ordított rá dühösen a Tanítvány. Ő is lihegett, és az adrenalin nemhogy eltűnt a testéből, hanem még jobban pumpálódott.

- *Ne... Ne bánts...* - kérlelte az idegen. Szánalomra méltóan nézett ki az ifjú számára. *Egy féreg...*

- *Eszem ágában sincs bántani* - mondta incselkedve Bhor. Megfogta a két karjánál fogva, és az egyik vízesés körül keletkezett tavacskához vonszolta az ernyedtet. - *Választhatsz... Vagy elmondod, ki vagy, és miért vagy itt, vagy megfulladsz!*

Azzal a fejét a kristálytisza vízbe dugta. Az idegen nem ellenkezett, lévén annyira legyengült. A vízben vörös hullám

fodrozódott.

- Én... Nem önszántamból vagyok itt... - köhögte, mikor kihúzta a fejét a vízből.

- Akkor miért?! - rivallt rá Bhor. Kezdte érezni, hogy ez lassan felesleges időpazarlás, hisz az illető úgyis elvérezne magától, de mindent dühből tett. Ez az alak előtte meg akarta ölni. Ráadásul érezte, hisz energiái felpeszsdülnek, mélyen a testében pedig megmozdul valami. Valami hatalmas, leírhatatlan.

- Én... Áldozat vagyok... A Sithek áldozata...

- *Gyerünk! Végezz vele.*

- Valóban az vagy - súgta oda neki Bhor, és még egyszer, utoljára, erősen belenyomta a férfi arcát a vízbe, és két percig csak görcsösen markolta a haját. Aztán, miután biztos volt benne, hogy az idegen végleg távozott a másvilágra, elengedte az ernyedtet, és felállt. A tavacska, ami korábban koszmentes volt, most vérvörös színben pompázott - pont, mint a frissen szerzett fénykardjának a pengéje.

Bhor pedig elégedettséget érzett, a bensőjében felizzott valami, ami fáj, de édesen. Aztán, mikor az adrenalin kitódult a véréből, úgy megszédült, hogy a szarkofághoz tántorgott, és megtámaszkodott.

A feje kitisztult. Ekkor döbbsent rá, mit tett.

Gyilkos. Közönséges gyilkos.

Megölt egy embert. Értelmetlenül. És még élvezte is.

- *Mindenkinek furcsa az első* - visszhangzott a jól ismert hang a fejében, de tompábban, mint eddig. A felismerés szinte mindent elnyomott. - *Egy idő után hozzászoksz. Ez a Sithek útja. Hatalom, mások felett. Azzal, hogy megölted, a lelke és teste fölött uralkodsz, így nő a benső Sötét Erőd. Megérdemelte a halált. Gyenge volt.*

Gyenge volt, hangzott sokáig Bhor fejében az a két szó. *Gyenge volt*. Lehetséges, de a Tanítvány is gyengének érezte magát. Jámbornak, pörének, aki minden baj elöl elbújt - egészen mostanáig.

A Sithek útja, mondta magában. Ha ekkora trauma érte először, vajon mi lesz utána. *Kell ez nekem? Szörnyeteg legyek?*, kérdezte önmagától vádlóan. Ez a kérdés tépte a lelkét, nagyon sokáig. A múltja túlságosan kicsinyes volt ahhoz képest, ami mostantól rá vár. *A múltam ott fekszik, még mindig abban a lerobbant kompban, amivel elsöktem.* Félt a jövőjétől, de a félelmet át kellett alakítania a saját javára.

- *Maradj ott, bemegegyek én is, és elmegyünk erről az ősoveg porfészekből...*

Alakítsd át a félelmet Erővé, suttogta magában, miközben görcsösen markolta egyik kezével a szarkofágot, másik kezével a bekapcsolt fénykardot. *Hisz ez a Sithek útja...*

Ötödik Fejezet

Névtelen Sith Nagyúr sírja, Korriban, Esstran szektor

Mikor a tanítvány kiemelte a vérvörös vízből a halott fejét, és felfordította, elszörnyedt. Fiatal, életerős arc nézett vissza rá, üveges szemekkel. *Hogyan?* Bhor sokáig bámult a falfehér arcra, aztán elengedte – a fej nagyot koppant a padlón.

- Úgy látom, a másik fénykard használhatatlan – mondta Cronus, de most már nem a fejében, hanem a helyszínről. –

Szerencséd volt, hogy a működőt vetted ki... Nagy szerencséd.

- Mester, nézd! – kiáltotta neki a Tanítvány. – A férfi... Fiatal volt. Pedig mikor harcoltam vele, biztos vagyok benne, hogy idős ember volt.

Cronus is odament megvizsgálni a tetemet. Végighúzta kezét a sima, fehér arcon, lezárva a szemeit.

- Ha jól sejtem, ő egy áldozat – mondta halkán. – Sith Mágia. Valószínűleg őrzőnek hagyták itt. Az a vér, ott a vízben... Nem az ő vére. A halott Sithé. Egyszerű, de nagyon jól sikerült Vérmágia.

Ez volt a végszava, hisz Bhor tökéletesen felfogta minden egyes szavát. Görcsösen pillantott körbe a termen, látta a csontvázakat, elfeledett hősök maradványait. Könnyedén ő is ott feküdhetne...

- Mikor indulunk? – kérdezte, sűrgetően. Nem igazán érezte jól magát ezen a sötét helyen.

- Nem sietünk, ámbár úgy látom, amiért jöttél, megvan – pillantott Cronus a pengére Bhor kezében. – Mostmár csak meg kell tanulnod használni. Egy ilyen fegyverrel sokkal könnyebben meg tudod sebezni magadat, mint mást, szóval megint csak szerencséd volt... Mindegy, az a lényeg, hogy életben vagy.

A Tanítvány még egyszer végigpillantott a kamrán, és még egyszer megborzongott.

- A *Nightrise* már a Korriban mellett vár minket – mondta a Mester megszakitva a beálló csendet. – Nem váratatjuk meg őket. Gyerünk. Addig is készülj, mert mától elkezded megtanulni a fénykardforgatás tudományát.

Bhor kissé ujjongva, kissé pedig elborzadva fogadta ezt a hírt, mert a mostani kalandja jócskán elszívott az erejéből. Aztán még a visszavezető út, ami mindenképpen fárasztó lesz... Vonakodva bár, de legbelül megkönnyebbülve indult el Mestere után.

Nightrise cirkáló, Korriban úr, Esstran szektor

Viszonylag gyorsan megtették a visszavezető utat, és – szerencsájukra – senki nem vette észre a hajójukat. Sietve távoztak, mert titokban szándékoztak tartani ittlétüket.

A *Nightrise* valamivel a Korriban mellett várt rájuk, pont annyira, hogy ne vegyék észre őket. Jó húszpercnyi út volt, mire odaértek a hatalmas űrhajó testéhez, és újabb öt percbe telt, mire dokkoltak. Bhor még csak le sem heveredett a piccsére a legújabb szállásán, amikor a szoba egyik sarkában lévő hangszóróból Cronus hangja zengte:

- Fél óra múlva várlak a hármas szint ötvenkettes termében. Pihenj egy kicsit, mert kemény lesz. És hozd a kardodat is!

A Tanítvány álmosan roskadt le az ágyára, ami az ajtóval szemben helyezkedett el. Volt itt egy asztal is, beágyazva a falba, mellette pedig egy lebegő szék. A válaszfalak aljában ládák kaptak helyet, mindegyik külön csoportosítva az élelmiszer és hulladék, illetve személyes tárgyak számára. Volt egy széles, egy fél falat elfoglaló szekrény is. A tágas, fehér helységbe még egy holovetítőt is beágyaztak.

Bhornak kifejezetten tetszett a szállása, a régi, ablaktalan, sötét szobájához képest ez már luxus volt.

Míg pihent, előkereste a fénykardot, amit a Névtelen Sith Nagyúr szarkofágjából lopott el. A markolat egy körülbelül negyvenöt centis henger volt, mindenféle díszítés nélkül. Az oldalán egy rácsos nyílás szakította meg a szürke puritánságot, ez valamiféle energiacella akart lenni. Az érintése hűvös volt, megnyugtató, és fél kilónál valamivel könnyebb lehetett. A bekapcsológomb egy fém golyó volt, mely a sok használatból elkopott. A penge felülete azonban érintetlen volt: semmi rozsdá, vagy akár szennyeződés; az évszázadok nem fogtak rajta. Az energiapenge másfél méteres volt, olyan vörös színben, mint az emberi vér; mintha az áldozatok vére tapadt volna rá.

Harminc perc múlva már készen állt. Ruhát cserélt, sokkal egyszerűbbet és kényelmesebbet, illetve felhúzott egy övet, hogy arra akassza újdonsült fegyverét. Kilépett az ajtón, hogy megkeresse az ötvenkettes termet a harmadik szinten.

Pár perc alatt megtalálta a termet a szabályosan elrendezett helységek között. Mikor belépett, hatalmas, fehér válaszfalakkal rendelkező térre jutott – a szobájának a nagyobb mása, annak a kivételével, hogy itt nem voltak berendezések, csak egy nagy erkély az ajtóval szembeni falon. És az erkély korlátjának támaszkodva ott állt Darth Cronus, a Mestere.

- Üdvözöllek. Látom, szereted a pontosságot, akárcsak én – mondta, hangja az Erő által felhangosítva szólt, hogy a lent állók is hallják. – Nos, akkor el is kezdeném. Mint említettem, vívóórát fogsz elvégezni, és így lesz ez minden második nap, ugyanekkor.

Bhor eközben beljebb lépdelt a terembe, a fehérség majd' meg vakította. A terem méretétől ekkor szörnyedt el: inkább hangárhoz, mint edzőteremhez hasonlított.

- Kardot elő! – mondta Cronus, és valami megvillant az ifjú fejében: mozdulatokat látott, de nem tudta, mire jók azok. – Kezdjük az alapoknál. Előbb láthattál pár alapgyakorlatot a Sii-Cho nevű első formából. Csináld meg ezeket, és vigyázz, nehogy megsebezsd magadat.

Bhor egyfajta támadóállásba helyezkedett, és az arca elé emelte a pengéjét. A mozdulatok igencsak egyszerű felépítésű szúrásokból, vágásokból és védekezésekből álltak. Legjobb tudása szerint végezte el a mozdulatsort, de Mesterét nem igazán nyugőzte le.

- Nem jó! – mondta higgadtan. – Hangolódj rá az Erőre! Túlságosan lomhán váltasz védekezésből támadásba! Vigyél bele dinamikát, lendületet!

Bhor bizakodóan vetette újra bele magát a feladatba. Megpróbálta alkalmazni Cronus tanácsait, de közben ügyelt arra is, hogy ne sebezze meg saját magát. Az eredményt azonban csak Mestere látta; és újra elégedetlen volt vele.

- Rossz! Túlságosan aggódsz, hogy megsebezsd magad! Mélyülj el még jobban az Erőben, hagyd, hogy egy *kis* mértékben irányítson. Akkor semmiképp sem teszel kárt magadban.

Az ifjú meg is fogadta magában az újabb tanácsot. Újra és újra véghezvitte a feladatot, de Cronusnak még mindig nem tetszett. Így ment ez egy ideig, mire Bhor dühösen felkiáltott:

- Ha olyan jól akarod látni, csináld meg te! Vagy legalább adj elém valami ellenfelet, aki ellen csinálhatom ezeket!

Mestere elmosolyodott: - Erre vártam. Akkor, tessék!

A fehér fálból egy ajtó csúszott félre nagy zajjal, belőle pedig apró repülő tárgyak közeledtek a Tanítvány felé; gömbök.

- Újabb alapok. Három gömb lő majd rád, neked csak védekezned kell; most meglátjuk, mennyit tanultál!

Bhor egyáltalán nem ijedt meg, sőt, örült is, hogy nem csak a levegőbe fog hadonászni.

A gömbök hirtelen begyorsítottak, és már az első el is sütötte az apró lézergyújtát. A töltet hason kapta Bhort, aki csípéshez hasonló érzést tapasztalt. A másik gömb mögötte volt, ezt a Tanítvány nem az Erő által, hanem annak lebegtető-rendszerének a surrogásáról állapította meg. Lebukott, hogy a lövedék ne találja el.

- Add át magad az Erőnek! - kiáltotta - pontosabban morogta - Cronus, aki még mindig nem volt elragadtatva. - Anélkül semmit sem érsz!

Bhor türelmetlensége, és dühe a két golyóbis iránt fellángolt. *Alakítsd át Erővé!*, kiáltotta új énje benne. Aztán, mikor szabadjára engedte féktelenségét, a küzdelem megváltozott.

Bár a bizonyos vívóforma mozdulatait nem sikerült igazán elsajátítania, az Erő vezette a kezét egy kis mértékben, így önmagában kárt nem tehetett. Az idő elvesztette értelmét; az egész mindenség múlása csupán a támadásból, illetve ellentámadásból állt. Ha eltalálták, a fájdalomából erőt merített, táplálta a koponyájában izzó kohót, és ezzel erősítette a testét.

Az első gömb körülbelül tíz percig bírta Bhor ellen. Két lövés a Tanítvány pengéjébe fúródott bele, az egyik visszapattant, halálpontosan a mozgásérzékelő receptornak a közepébe. Bár nem hordozott halálos erősségű töltetet, a lövedék így is megbénította. Bhor pedig egyetlen, esetlen csapással keresztbevágta a testet, ami két darabban hullott a padlóra.

- Elég! - mondta Cronus. - A védekezés volt a feladatod, nem a támadás! Ezenkívül tetszett, így elsőre kiváló volt. Legközelebb azonban nem lesz ilyen szerencséd, mert nem ócska gömbök ellen fogsz hadonászni...

Bhor közben deaktiválta a pengéjét, és térdére támaszkodva fújtatott.

- Mára ennyi volt, de csak azért, mert így az elején megerőltető volt ez a sok próba. De... Mostantól mindennap le kell jönnöd ide, reggel és este gyakorolni. Nem mindig követlek téged személyesen, de tudni fogom, ha kihagysz egyet is. Egyenlőre a Sii-Cho alapgyakorlatait, úgynevezett dulonját kell majd gyakorolnod, illetve mindig harminc kört le kell futnod bármiféle Erő használata nélkül bemelegítésnek ebben a teremben. Remélem világos, amit beszéltem!

- Tökéletesen - nyugtázta az adrenalin hatása alól kilépő Bhor fújtatva.

- Akkor menj, de ma még meglátogatlak egyszer.

Két óra telhetett el, mikor Cronus belépett Bhor lakosztályába. Gyorsan a tárgyra tért.

- Gyere a terem közepére, és térdelő ülésben ülj le! - intette oda a Tanítványát. Éjfekete köntöst, és csillogó csizma volt rajta. Bhor úgy tett, ahogy utasították neki, bár erre a napra már majdnem elege lett a tanításból.

- Tudod, amit eddig tanultál, azok mind külsőségek - járkált az ifjú körül Cronus. - Ahhoz, hogy igazi Sith légy, meg kell tanulni a Sith Vallás Alappilléreit, dogmáit. Ezek egyszerű mondatok. De nekem nem elég az, hogy kívülről tudjad ezeket. Azt akarom, hogy *értsd* őket.

Kis szünetet tartott, és utána kezdte:

- *A lelki béke hazugság, csak a szenvedély van* - mondta, hangja olyan volt, mintha egy földöntúli személy magasztos beszédet mondott volna.

Bhor elismételte..

- *A szenvedélyen keresztül erőhöz jutok.*

Bhor elismételte.

- *Az erő segítségével hatalmat szerzek. A hatalom által győzelmet aratok. A győzelem által láncaim lehullanak.*

És Bhor egymás után, fennhangon elismételte a szavakat.. Mestere azt mondta, keresse bennük a tartalmat; ezzel szemben ezek számára egyenlőre üres szavak voltak a szájából.

- Nem baj, ha nem érted őket elsőre, én sem fogtam fel elsőként. Gondolkozz el rajta.

Azzal szó nélkül otthagya őt egyedül, a csendes szobában.